VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (astotā palāta)

2012. gada 14. novembrī*

Konkurence — Administratīvais process — Prasība atcelt tiesību aktu — Pārbaudes laikā pieņemtie akti — Starppasākumi — Nepieņemamība — Lēmums par pārbaudes veikšanu — Pienākums norādīt pamatojumu — Privātās dzīves aizsardzība — Pietiekami nopietni netiešie pierādījumi — Pārbaude tiesā

Lieta T-135/09

Nexans France SAS , Parīze (Francija),

Nexans SA , Parīze,

ko pārstāv *M. Powell*, *solicitor*, *J.-P. Tran Thiet*, advokāts, un *G. Forwood*, *barrister*,

prasītājas,

pret

Eiropas Komisiju, ko sākotnēji pārstāvēja *X. Lewis* un *N. von Lingen*, vēlāk – *N. von Lingen* un *V. Di Bucci*, pārstāvji,

atbildētāja,

pirmkārt, par prasību atcelt Komisijas 2009. gada 9. janvāra Lēmumu C(2009) 92/1, ar ko *Nexans SA* un tās meitassabiedrībai *Nexans France SAS* liek pakļauties pārbaudei atbilstoši Padomes 2002. gada 16. decembra Regulas (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti [EKL] 81. un 82. pantā (OV 2003, L 1, 1. lpp.), 20. panta 4. punktam (lieta COMP/39.610), otrkārt, par prasību Vispārējai tiesai atzīt, ka šīs pārbaudes laikā Komisijas pieņemtais lēmums pilnībā nokopēt noteiktu datņu saturu, lai to analizētu savos birojos, ir prettiesisks, treškārt, par prasību atcelt Komisijas lēmumu nopratināt *Nexans France* darbinieku pārbaudes laikā un, ceturtkārt, par prasību Vispārējai tiesai piespriest noteiktus pasākumus attiecībā uz Komisiju.

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs L. Trišo [*L. Truchot*], tiesneši M. E. Martinša Ribeiru [*M. E. Martins Ribeiro*] un H. Kanninens [*H. Kanninen*] (referents),

sekretāre J. Veiherte [*J. Weychert*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2011. gada 19. oktobra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – angļu.

Spriedums

Tiesvedības rašanās fakti

1 Prasītājas – *Nexans SA* un tai pilnībā piederošā meitassabiedrība *Nexans France SAS* – ir divas Francijas sabiedrības, kas darbojas elektrokabeļu sektorā.

2 Ar 2009. gada 9. janvāra Lēmumu C (2009) 92/1 Eiropas Kopienu Komisija noteica *Nexans* un visiem uzņēmumiem, kurus tā tiešā vai netiešā veidā kontrolē, tostarp arī *Nexans France*, pienākumu pakļauties pārbaudei saskaņā ar Padomes 2002. gada 16. decembra Regulas (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti [EKL] 81. un 82. pantā, 20. panta 4. punktu (OV 2003, L 1, 1. lpp.) (turpmāk tekstā – "lēmums par pārbaudi").

3 Lēmuma par pārbaudi 1. pants ir izteikts šādā redakcijā:

"*Nexans* [..], kā arī visiem uzņēmumiem, kurus tā tieši vai netieši kontrolē, tostarp *Nexans France* [..], tiek noteikts pienākums pakļauties pārbaudei attiecībā uz [to] iespējamo līdzdalību pret konkurenci vērstos nolīgumos un/vai saskaņotajās darbībās, kas ir pretrunā [EKL..] 81. pantam, saistībā ar elektrokabeļu un ar tiem saistītā aprīkojuma, tostarp jūras zemūdens augstsprieguma elektrokabeļu un, noteiktos gadījumos, pazemes augstsprieguma elektrokabeļu, piegādi, ietverot saskaņotu piedāvājumu iesniegšanu publiskā iepirkuma procedūrās, klientu sadali, kā arī komerciāli sensitīvas informācijas par šo preču piegādi apmaiņu.

Pārbaude drīkst noritēt jebkurā vietā, kas atrodas uzņēmuma kontrolē [..].

Nexans [..], kā arī visiem uzņēmumiem, kurus tā tieši vai netieši kontrolē, tostarp *Nexans France* [..], ir jāļauj Komisijas amatpersonām un citām tās pilnvarotajām personām [..] veikt pārbaudi, kā arī jāļauj dalībvalsts konkurences iestādes amatpersonām un citām personām, ko šī iestāde ir pilnvarojusi vai izraudzījusi šim nolūkam, palīdzēt tām piekļūt visām telpām un transportlīdzekļiem ierastajā darba laikā. Tai ir jāļauj arī pārbaudīt grāmatvedības dokumentus un citus dokumentus, kuri saistīti ar uzņēmējdarbību, neatkarīgi no nesēja veida, ja amatpersonas un citas pilnvarotās personas to pieprasa, kā arī jāļauj tām uz vietas tos pārbaudīt un jebkurā formā iegūt šādu grāmatvedības vai citu dokumentu kopijas vai izrakstus. Tai ir jāļauj aizzīmogot jebkuras uzņēmējdarbības telpas un grāmatvedības dokumentus vai citus dokumentus uz pārbaudes laiku, ciktāl tas ir vajadzīgs pārbaudes mērķiem. Tai nekavējoties un uz vietas jāsniedz mutiski paskaidrojumi par šādas pārbaudes priekšmetu un mērķi, ja amatpersonas vai pilnvarotās personas to prasa, un jāļauj jebkuram pārstāvim vai personāla loceklim sniegt šādus paskaidrojumus. Tai jāļauj veikt šādu paskaidrojumu reģistrēšanu jebkurā formā."

4 Lēmuma pār pārbaudi 2. pantā Komisija precizē, ka pārbaude var sākties 2009. gada 28. janvārī. Minētā lēmuma 3. pantā tā norāda, ka lēmums par pārbaudi uzņēmumam, kas ir tā adresāts, tiks paziņots tieši pirms pārbaudes sākuma.

5 Lēmuma par pārbaudi pamatojums ir šāds:

"Komisija ir saņēmusi informāciju, saskaņā ar ko elektrokabeļu piegādātāji, tostarp arī uzņēmumi, kam ir adresēts šis lēmums, piedalās vai ir piedalījušies nolīgumos un/vai saskaņotajās darbībās saistībā ar elektrokabeļu un ar tiem saistītā aprīkojuma, tostarp jūras zemūdens augstsprieguma elektrokabeļu un, noteiktos gadījumos, pazemes augstsprieguma elektrokabeļu, piegādi, šai dalībai ietverot saskaņotu piedāvājumu iesniegšanu publisko iepirkumu procedūrās, klientu sadali, kā arī komerciāli sensitīvas informācijas par šo preču piegādi apmaiņu.

[..]

Saskaņā ar Komisijas saņemto informāciju, šie nolīgumi un/vai saskaņotās darbības, kas tika īstenotas, vēlākais, kopš 2001. gada, pastāv joprojām. [.. Tiem], iespējams, ir pasaules mērogs.

Gadījumā, ja izrādīsies, ka šie apgalvojumi ir pamatoti, tad iepriekš minētie nolīgumi un/vai saskaņotās darbības tiks kvalificēti kā sevišķi smags [EKL] 81. panta pārkāpums.

Lai ļautu Komisijai pārbaudīt visus faktus, kas attiecas uz iespējamajiem nolīgumiem un saskaņotajām darbībām un kontekstu, kādā tās tiek veiktas, ir jāveic pārbaude saskaņā ar [..] Regulas Nr. 1/2003 20. pantu.

[..]"

6 Trešdien, 2009. gada 28. janvārī, Komisijas inspektori (turpmāk tekstā – "inspektori") Konkurences iestādes [*Autorité de la concurrence*] (Francija) pārstāvju pavadībā ieradās *Nexans France* telpās, lai veiktu pārbaudi saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 20. panta 4. punktu (turpmāk tekstā – "pārbaude"). Lēmums par pārbaudi tika paziņots uzņēmumam, un tas inspektorus uzņēma sanāksmes zālē. Prasītāju pilnvarotais advokāts palīdzēja prasītājām visās ar pārbaudi saistītajās darbībās.

7 Inspektori izteica savu vēlmi pārbaudīt dokumentus un noteiktu *Nexans France* darbinieku, proti, A k-ga ([*konfidenciāli*] [1] – "Augstsprieguma" nodaļa), B k-ga ([*konfidenciāli*] – "Augstsprieguma" nodaļa) un C k-ga ([*konfidenciāli*] – "Virszemes augstsprieguma" komercnodaļa), datorus. Inspektori tika informēti, ka C k-gs bija izbraukumā un ir paņēmis līdzi savu datoru un ka viņš atgriezīsoties tikai piektdien, 2009. gada 30. janvārī.

8 Vispirms inspektori pārbaudīja papīra dokumentus, kas atradās A k-ga, B k-ga un C k-ga birojos, kā arī to kopīgā asistenta birojā. Pēc tam viņi uztaisīja A k-ga, B k-ga un D k-ga ([*konfidenciāli*] – "Augstsprieguma" nodaļa) datoru cieto disku attēla kopijas. Lai varētu veikt datoros glabātās informācijas meklēšanu pēc atslēgvārdiem, viņi izmantoja programmatūru, kas informāciju apkopoja nakts laikā.

9 Pārbaudes otrajā dienā, proti, 2009. gada 29. janvārī, inspektori pārbaudīja vairākus dokumentus, kas tika atrasti C k-ga un E k-ga ([*konfidenciāli*] – "Augstsprieguma" nodaļa) birojos, kā arī A k-ga, B k-ga un E k-ga e-pasta vēstules un A k-ga, B k-ga un D k-ga datoru cieto disku attēla kopijas.

10 B k-gs informēja inspektorus, ka viņam 2009. gada 29. jūnija vakarā ir paredzēts tikties ar C k-gu. Viņš piedāvāja paņemt C k-ga datoru un atnest to uz *Nexans France* telpām nākamajā dienā, kā tas arī tika izdarīts.

11 Trešajā pārbaudes dienā, proti, piektdien, 2009. gada 30. janvārī, inspektori informēja prasītājas, ka viņi vēlas pieprasīt C k-ga paskaidrojumus attiecībā uz noteiktiem dokumentiem, tostarp e-pasta vēstulēm, kuras tika atrastas galvenokārt A k-ga datorā un attiecībā uz kurām C k-gs bijis vai nu adresāts, vai izsūtītājs, vai arī papildu saņēmējs. Pēcpusdienā C k-gs, kuru pavadīja divi prasītāju advokāti, sniedza atbildes uz inspektoru jautājumiem. Šie jautājumi, kā arī atbildes uz tiem ir reģistrētas pārbaudes protokola pielikumā, kuru parakstīja prasītāju pārstāvji.

12 Piektdien, 2009. gada 30. janvārī, inspektori pārbaudīja arī C k-ga datora cietā diska saturu un izvilka no tā vairākas datnes, dokumentus un e-pasta vēstules, kam, viņuprāt, bija nozīme saistībā ar izmeklēšanu un kas tika izdzēsti laika posmā starp pārbaudes sākumu un 2009. gada 30. janvāri. Viņi pārkopēja divus e-pasta vēstuļu kopumus uz diviem informātikas datu nesējiem (turpmāk tekstā – "IDN"). Viņi arī pārkopēja uz diviem IDN visas e-pasta vēstules, kas tika atrastas A k-ga datorā. Šie četri IDN tika ievietoti aizzīmogotās aploksnēs, kuras pēc tam parakstīja prasītāju pārstāvis. Inspektori

1 — Konfidenciālie dati nav norādīti.

nolēma aizvest šīs aploksnes uz Komisijas birojiem Briselē (Beļģija). C k-ga dators, kā arī viens viņa birojā atrastais IDN tika ievietoti skapī, kuru inspektori aizzīmogoja. Komisijas datoru cietie diski, kas tika izmantoti izmeklēšanas nolūkos, vēlāk tika izdzēsti. Visbeidzot, inspektori informēja prasītājas, ka paziņos tām pārbaudes turpināšanas datumu. Prasītājas norādīja, ka tās vēlas, lai C k-ga datora cietā diska iespējamā pārbaude notiktu *Nexans France* telpās, nevis Komisijas birojos.

13 Otrdien, 2009. gada 3. februārī, inspektori atgriezās *Nexans France* telpās. Viņi atvēra aizzīmogoto skapi, kurā uzglabājās C k-ga birojā atrastais IDN, kā arī viņa dators. Uz vietas viņi pārbaudīja IDN, izdrukāja un noglabāja divus no IDN izvilktos dokumentus un nodeva šo IDN prasītāju pārstāvjiem. Pēc tam viņi uztaisīja trīs C k-ga datora cietā diska attēla kopijas uz trim IDN. Inspektori vienu no trim IDN nodeva prasītāju pārstāvjiem saskaņā ar viņu lūgumu, taču pārējos divus aizzīmogotās aploksnēs aizveda uz Briseli, pirms tam oficiāli konstatējot, ka prasītājas apstrīd šīs procedūras likumīgumu. Inspektori norādīja, ka aizzīmogotās aploksnes tiks atvērtas tikai Komisijas telpās prasītāju pārstāvju klātbūtnē.

14 2009. gada 2. martā *Nexans France* telpās aizzīmogotās aploksnes, kurās atradās IDN, tika atvērtas Komisijas birojos prasītāju pārstāvju klātbūtnē. Šajos IDN uzglabātie dokumenti tika izskatīti, un inspektori izdrukāja tos, kuriem, viņuprāt, ir nozīme saistībā ar izmeklēšanu. Otra šo dokumentu papīra kopija, kā arī to saraksts tika iesniegti prasītāju advokātiem. Šis process noslēdzās 2009. gada 11. martā. Biroja telpa, kurā tika izskatīti dokumenti un IDN, katras darba dienas beigās tika aizzīmogota prasītāju advokātu klātbūtnē, un nākamajā dienā tā tika atvērta arī minēto advokātu klātbūtnē.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

15 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2009. gada 7. aprīlī, prasītājas cēla šo prasību.

16 Tā kā Vispārējās tiesas palātu sastāvs tika mainīts, tiesnesis referents tagad darbojas astotajā palātā, kurai attiecīgi tika nodota šī lieta.

17 2011. gada 14. janvāra vēstulē prasītājas lūdza lietas materiāliem pievienot divus Eiropas Cilvēktiesību tiesas spriedumus, kas tika pasludināti pēc replikas iesniegšanas un kam ir nozīme saistībā ar prasības pieņemamības pārbaudi (Eiropas Cilvēktiesību tiesas 2010. gada 21. decembra spriedums lietā *Primagaz* pret Franciju, pieteikums Nr. 29613/08, un spriedums lietā *Société Canal Plus* pret Franciju, pieteikums Nr. 29408/08), un šo lūgumu Vispārējā tiesa apmierināja ar 2011. gada 26. janvāra lēmumu. Vispārējā tiesa aicināja Komisiju iesniegt savus apsvērumus par šiem spriedumiem, ko Komisija noteiktajā termiņā arī izdarīja.

18 Pēc tiesneša referenta ziņojuma Vispārējā tiesa nolēma uzsākt mutvārdu procesu. Vispārējās tiesas Reglamenta 64. pantā paredzēto procesa organizatorisko pasākumu ietvaros 2011. gada 20. septembrī Vispārējā tiesa rakstveidā uzdeva jautājumus Komisijai un lūdza to iesniegt prasītāju procesuālajos rakstos minētā Komisijas dokumenta ar nosaukumu "Paskaidrojumi par pilnvarojumu veikt pārbaudi, izpildot saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 20. panta 4. punktu pieņemtu lēmumu", kopiju. Komisija izpildīja šo lūgumu noteiktajā termiņā.

19 Lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un to atbildes uz Vispārējās tiesas uzdotajiem jautājumiem tika uzklausīti 2011. gada 19. oktobra tiesas sēdē. Tiesas sēdes beigās Vispārējā tiesa nolēma mutvārdu procesu nenoslēgt.

20 2011. gada 25. oktobra vēstulē prasītājas Vispārējai tiesai iesniedza faktu precizējumus attiecībā uz apsvērumiem, ko tās bija sniegušas tiesas sēdes laikā. Vispārējā tiesa ar 2011. gada 16. novembra lēmumu šo vēstuli pievienoja lietas materiāliem un aicināja Komisiju iesniegt šajā saistībā savus apsvērumus, ko tā arī noteiktajā termiņā izdarīja.

21 Vispārējā tiesa ar 2011. gada 21. decembra rīkojumu uzdeva Komisijai iesniegt noteiktus dokumentus Reglamenta 65. pantā paredzēto pierādījumu savākšanas pasākumu ietvaros un noteica kārtību, kādā prasītājas ar šiem dokumentiem var iepazīties. Komisija šo pierādījumu savākšanas pasākumu izpildīja noteiktajā termiņā.

22 Reglamenta 64. pantā paredzēto procesa organizatorisko pasākumu ietvaros 2011. gada 21. decembrī Vispārējā tiesa rakstveidā uzdeva jautājumu Komisijai un lūdza Komisiju iesniegt divu dokumentu, ko tā bija iepriekš iesniegusi, noteiktu daļu tulkojumu tiesvedības valodā. Komisija šo lūgumu izpildīja noteiktajā termiņā.

23 2012. gada 24. janvārī prasītājas iepazinās ar šā sprieduma 21. punktā minētajiem dokumentiem Vispārējās tiesas kancelejā. 2012. gada 2. martā tās iesniedza savus apsvērumus par šiem dokumentiem. 2012. gada 26. martā Komisija iesniedza savus apsvērumus par prasītāju apsvērumiem.

24 Mutvārdu process tika pabeigts 2012. gada 23. aprīlī. Ar 2012. gada 1. oktobra rīkojumu mutvārdu process tika atkārtoti uzsākts. Reglamenta 64. pantā paredzēto procesa organizatorisko pasākumu ietvaros 2012. gada 2. oktobrī Vispārējā tiesa rakstveidā uzdeva jautājumu Komisijai, kas uz to atbildēja noteiktajā termiņā. Līdz ar to mutvārdu process tika pabeigts 2012. gada 22. oktobrī.

25 Prasītāju prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt lēmumu par pārbaudi;

— atzīt par prettiesisku Komisijas lēmumu izņemt noteiktu datņu un cietā diska kopijas no C. k-ga datora, lai tās vēlāk izvērtētu Komisijas telpās Briselē;

— atcelt Komisijas lēmumu nopratināt C k-gu;

— piespriest Komisijai atdot *Nexans France* visus dokumentus vai pierādījumus, ko tā varētu būt ieguvusi saskaņā ar iepriekš minētajiem lēmumiem, tostarp – bez ierobežojuma – dokumentus, kas neietilpst pārbaudes jomā, dokumentus, kas attiecas uz elektrokabeļu projektiem ārpus Eiropas Ekonomikas zonas (EEZ), dokumentus, kas nepamatoti izņemti un pārvesti uz Briseli, un liecības, kas noformētas, balstoties uz C k-ga nopratināšanu;

— piespriest Komisijai atturēties izmantot jebkādu dokumentu vai pierādījumu, ko tā varētu būt ieguvusi saskaņā ar atceltajiem lēmumiem, saistībā ar procedūru par Kopienas konkurences tiesību normu pārkāpumu;

— piespriest Komisijai atturēties no šādu dokumentu vai pierādījumu (vai no tiem izrietošo dokumentu vai informācijas) nosūtīšanas citām konkurences iestādēm;

— piespriest veikt jebkādus citus juridiski nepieciešamos pasākumus;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

26 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atzīt par nepieņemamu juridisko atzinumu, ko prasītājas iesniegušas replikas raksta pielikumā, pamatojot savus argumentus par noteiktu to prasījumu pieņemamību;

— noraidīt otro un septīto prasītāju prasījumu kā nepieņemamus;

— noraidīt prasību kā nepamatotu;

— piespriest prasītājām atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

27 Prasītāju pirmie trīs prasījumi veido trīs prasības par atcelšanu, katra no kurām ir vērsta pret kādu aktu, ko Komisija pieņēmusi nolūkā veikt pārbaudi vai pārbaudes laikā.

28 Pirmais no prasītāju apstrīdētajiem aktiem ir lēmums par pārbaudi. Savukārt otro un trešo aktu (turpmāk tekstā – "apstrīdētie akti") pieņēma inspektori pārbaudes laikā. Attiecīgi runa ir par lēmumu uztaisīt vairāku C k-ga datorā uzglabāto datņu un tā cietā diska attēla kopijas, lai tās vēlāk izvērtētu Komisijas birojos, kā arī par lēmumu nopratināt C k-gu.

29 Ceturtais līdz septītais prasītāju prasījums ir prasības Vispārējai tiesai noteikt pasākumus attiecībā uz Komisiju.

30 Saistībā ar pieņemamību Komisija vispirms apgalvo, ka apstrīdētie akti nav uzskatāmi par apstrīdamiem aktiem un ka līdz ar to prasītāju prasījumi atcelt šos aktus nav pieņemami. Tā arī norāda, ka prasījumi, kuros prasītājas lūdz Vispārējo tiesu adresēt Komisijai rīkojumus veikt pasākumus, nav pieņemami. Visbeidzot, Vispārējai tiesai esot jāatzīst par pieņemamu juridiskais atzinums, ko prasītājas ir iesniegušas replikas raksta pielikumā (turpmāk tekstā – "apstrīdētais atzinums"), pamatojot savus argumentus attiecībā uz prasījumu atcelt apstrīdētos aktus pieņemamību.

31 Runājot par lietas būtību, Komisija apgalvo, ka prasītāju iebildumi, ar kuriem tās pamato savus atcelšanas prasījumus, ir noraidāmi.

32 Vispirms ir jāizskata prasība atcelt lēmumu par pārbaudi, kuras pieņemamība nav apstrīdēta, pēc tam jāizskata apstrīdētā atzinuma un prasību atcelt apstrīdētos aktus pieņemamība un, visbeidzot, – prasījumi, kuros Vispārējo tiesu lūdz noteikt pasākumus attiecībā uz Komisiju.

1. *Par prasību atcelt lēmumu par pārbaudi*

33 Prasītājas, lai pamatotu savu prasību atcelt lēmumu par pārbaudi, būtībā izvirza tikai vienīgo pamatu par Regulas Nr. 1/2003 20. panta 4. punkta un pamattiesību, proti, tiesību uz aizstāvību, tiesību uz lietas taisnīgu izskatīšanu, tiesību neapsūdzēt sevi, nevainīguma prezumpcijas un tiesību uz privātās dzīves neaizskaramību, pārkāpumu. Šis pamats ir iedalāms divās daļās, kur viena no tām ir par preču, uz ko attiecas lēmums par pārbaudi, pārāk plašu un nenoteiktu klāstu, bet otra – ir par šā lēmuma pārāk plašu ģeogrāfisko piemērošanas lauku.

Par pirmo daļu, kas ir par preču, uz ko attiecas lēmums par pārbaudi, pārāk plašu un nenoteiktu klāstu

34 Šajā daļā izteiktie prasītāju argumenti var tikt saprasti tādējādi, ka lēmumā par pārbaudi Komisija nav pietiekami precizējusi pārbaudes priekšmetu un mērķi. Šajā ziņā tās izsaka divas iebildumus.

35 Pirmajā iebildumā prasītājas būtībā pārmet Komisijai lēmuma par pārbaudi neprecīzo raksturu attiecībā uz skarto preču noteikšanu. Šāda neprecizitāte neesot ļāvusi prasītājām izmantot savas tiesības uz aizstāvību un nošķirt tos dokumentus, kurus Komisija drīkstējusi pārbaudīt un kopēt, no citiem dokumentiem, kas atrodas *Nexans France* rīcībā un attiecībā uz ko tām nebija jāpacieš šāda iejaukšanās to privāto darbību jomā. Tādējādi Komisija esot veikusi "izpētes meklēšanu" un šā uzņēmuma telpās esot meklējusi tādus dokumentus un informāciju, kas varētu būt lietderīgi, lai atklātu iespējamos konkurences tiesību normu pārkāpumus nevis tikai izmeklēšanas skartā sektora ietvaros, bet gan saistībā ar visām prasītāju darbībām.

36 Otrajā iebildumā prasītājas norāda, ka Komisijas rīcībā detalizēta informācija, kas varētu tai radīt aizdomas par konkurences tiesību normu pārkāpuma pastāvēšanu, bija tikai attiecībā uz jūras zemūdens augstsprieguma elektrokabeļu nozari, ko arī apstiprina inspektoru uzvedība pārbaudes laikā, kā arī Komisijas paziņojums presei.

37 Lai izskatītu abus prasītāju iebildumus, vispirms ir jāatgādina noteikti principi, kas regulē, no vienas puses, Komisijas pieņemto lēmumu, ar kuriem tiek paredzēts veikt pārbaudi saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 20. panta 4. punktu, obligāto saturu un, no otras puses, kontroli, ko Eiropas Savienības Tiesa var tikt lūgta veikt attiecībā uz šādas pārbaudes pamatotību.

Ievada apsvērumi

38 Regulas Nr. 1/2003 20. punkta 4. punktā ir noteikti galvenie elementi, kas ir jāietver Komisijas lēmumā, ar ko tiek paredzēts veikt pārbaudi. Šajā tiesību normā ir paredzēts:

"Uzņēmumiem un uzņēmumu apvienībām jāpakļaujas pārbaudēm, kas pieprasītas ar Komisijas lēmumu. Lēmumā nosaka pārbaudes priekšmetu un mērķi, nozīmē datumu, kurā tā sāksies, norāda uz sodiem, kas paredzēti 23. un 24. pantā, un uz tiesībām lēmumu pārskatīt [..] Tiesā [..]."

39 Komisijas pienākums norādīt pārbaudes priekšmetu un mērķi ir pamatprasība, lai, pirmkārt, parādītu plānotās iejaukšanās attiecīgajos uzņēmumos attaisnojumu, ļaujot šiem uzņēmumiem novērtēt sava sadarbības pienākuma apjomu, un, otrkārt, nodrošinātu to tiesības uz aizstāvību (Tiesas 1989. gada 17. oktobra spriedums apvienotajās lietās no 97/87 līdz 99/87 *Dow Chemical Ibérica* u.c./Komisija, *Recueil*, 3165. lpp., 26. punkts).

40 Attiecībā uz plānotās iejaukšanās pamatoto vai nepamatoto raksturu un attiecīgo uzņēmumu sadarbības pienākuma apjomu ir jānorāda, ka prasība par aizsardzību no patvaļīgas vai nesamērīgas valsts varas iejaukšanās fizisku vai juridisku personu privātās darbības sfērā ir vispārējs Savienības tiesību princips (skat. Tiesas 2002. gada 22. oktobra spriedumu lietā C-94/00 *Roquette Frères*, *Recueil*, I-9011. lpp., 27. punkts un tajā minētā judikatūra). Šis princips ir paredzēts Eiropas Savienības Pamattiesību hartas, kas tika izsludināta Nicā 2000. gada 7. decembrī (OV C 364, 1. lpp.), 7. pantā, saskaņā ar ko "ikvienai personai ir tiesības uz savas privātās un ģimenes dzīves, dzīvokļa un saziņas neaizskaramību".

41 Runājot par attiecīgo uzņēmumu tiesību uz aizstāvību nodrošināšanu, vispirms ir jānorāda, ka Komisijai šīs tiesības ir jāievēro gan administratīvajos procesos, kuru iznākumā var tikt uzlikti sodi, gan iepriekšējas izmeklēšanas procedūru īstenošanas laikā, jo ir jāizvairās no šo tiesību neatgriezeniska aizskāruma iepriekšējas izmeklēšanas procedūru, tostarp pārbaužu, ietvaros, kurām var būtu izšķirošā loma, sagatavojot pierādījumus par uzņēmumu rīcības prettiesiskumu, kas var būt pamats saukt tos pie atbildības (Tiesas 1989. gada 21. septembra spriedums apvienotajās lietās 46/87 un 227/88 *Hoechst*/Komisija, *Recueil*, 2859. lpp., 15. punkts).

42 Turklāt, tā kā prasība Komisijai norādīt pārbaudes priekšmetu un mērķi ir attiecīgo uzņēmumu tiesību uz aizstāvību pamata garantija, pienākuma norādīt lēmuma par pārbaudi pamatojumu apjomu nevar ierobežot, balstoties uz apsvērumiem par izmeklēšanas efektivitāti. Šajā sakarā ir jāprecizē, ka, lai arī Komisijai lēmuma par pārbaudi adresātam nav jāpaziņo visa tās rīcībā esošā informācija par iespējamiem pārkāpumiem un nav jāsniedz šo pārkāpumu precīza juridiska kvalifikācija, tai tomēr ir skaidri jānorāda pieņēmumi, ko tā ir paredzējusi pārbaudīt (iepriekš 39. punktā minētais spriedums apvienotajās lietās *Dow Chemical Ibérica* u.c./Komisija, 45. punkts).

43 Savienības tiesai varētu tikt lūgts veikt lēmuma, kas pieņemts saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 20. panta 4. punktu, kontroli, lai pārliecinātos, ka tas nav patvaļīgs, t.i., ka tas nav pieņemts, nepastāvot nekādiem pārbaudi attaisnojošiem faktiem. Proti, ir jāatgādina, ka Komisijas veikto pārbaužu mērķis ir padarīt

iespējamu tās dokumentācijas savākšanu, kas nepieciešama, lai pārbaudītu noteiktas faktiskas un juridiskas situācijas patiesumu un tvērumu, saistībā ar ko Komisijai jau kaut kas ir zināms. Veicot šo kontroli, Savienības tiesai ir jāpārliecinās, ka pastāv pietiekami nopietni netieši pierādījumi, kas ir pamats aizdomām par attiecīgā uzņēmuma izdarīto konkurences tiesību normu pārkāpumu (skat. iepriekš 40. punktā minēto spriedumu lietā *Roquette Frères*, 54. un 55. punkts un tajos minētā judikatūra).

44 Ņemot vērā visus šos iepriekš minētos apsvērumus, ir jāpiemēro Savienības tiesas judikatūra, saskaņā ar ko, pirmkārt, netiek obligāti prasīts, lai lēmuma par pārbaudi pamatojumā būtu precīzi noteikts konkrētais tirgus, ja vien šajā lēmumā ir ietverti šā sprieduma 38. punktā minētie pamatelementi (iepriekš 39. punktā minētais spriedums apvienotajās lietās *Dow Chemical Ibérica* u.c./Komisija, 46. punkts), un, otrkārt, Komisijai šajā lēmumā tomēr ir jāietver pārkāpuma, par kuru ir aizdomas, būtisko pazīmju apraksts, tostarp norādot iespējamo konkrētu tirgu (Vispārējās tiesas 2007. gada 8. marta spriedums lietā T-340/04 *France Télécom*/Komisija, Krājums, II-573. lpp., 52. punkts).

45 Proti, lai gan pārbaudes stadijā Komisijai netiek prasīts precīzi noteikt konkrētu tirgu, uz kuru attiecas tās veiktā izmeklēšana, tai tomēr ir pietiekami skaidri jāprecizē iespējamā pārkāpuma, uz kuru attiecas izmeklēšana, skartie sektori, lai, no vienas puses, ļautu attiecīgajam uzņēmumam ierobežot savu sadarbību, attiecinot to tikai uz šā uzņēmuma darbībām sektoros, par kuriem Komisijas rīcībā ir pietiekami nopietni netieši pierādījumi, kas ir pamats aizdomām par konkurences tiesību normu pārkāpumu un attaisno iejaukšanos šā uzņēmuma privāto darbību sfērā, un, no otras puses, ļautu Savienības Tiesai attiecīgā gadījumā kontrolēt šo netiešo pierādījumu pietiekamību šajā ziņā.

Par pirmo iebildumu – par lēmuma par pārbaudi precizitātes trūkumu attiecībā uz attiecīgo preču loka noteikšanu

46 Kā izklāstīts šā sprieduma 3. un 5. punktā, Komisija lēmumā par pārbaudi ir norādījusi, ka tās veiktās izmeklēšanas priekšmets bija "elektrokabeļu un ar tiem saistītā aprīkojuma, tostarp jūras zemūdens augstsprieguma elektrokabeļu un, noteiktos gadījumos, pazemes augstsprieguma elektrokabeļu piegāde".

47 Iebildumu rakstā un atbildē uz repliku Komisija vismaz netieši norāda, ka lēmums par pārbaudi nebija vērsts uz visiem elektrokabeļiem un ar tiem saistīto aprīkojumu. Proti, tā norāda, ka šā lēmuma pamatojums "un tostarp konkrēto preču, uz ko attiecas vispārīgāka frāze "elektrokabeļi", apraksts ļāva prasītājām bez grūtībām saprast, ka pārbaude attiecas nevis uz jebkura veida elektrokabeļiem, bet gan konkrēti uz kabeļiem, kas ir minēti [pārbaudes] lēmumā kā piemērs".

48 Tātad saskaņā ar Komisijas norādīto – tās veiktās izmeklēšanas priekšmets ietvēra drīzāk "kabeļus, kas tiek izmantoti elektrības pārvadei, piemēram, no spēkstacijām līdz apakšstacijām vai savienojumos starp elektrotīkliem", un elektrokabeļu veidi, kas ir skaidri minēti lēmumā par pārbaudi, kalpo par konkrētiem šās kategorijas kabeļu piemēriem, kā tas pietiekami skaidri izrietot no šā lēmuma teksta un konteksta.

49 Tomēr lēmumā par pārbaudi noteiktais izmeklēšanas priekšmets nevar tikt interpretēts tādējādi, kā to piedāvā Komisija iebildumu rakstā un atbildē uz repliku.

50 Proti, lēmuma par pārbaudi motīvu daļa skaidri attiecas uz visiem elektrokabeļiem. Frāze "tostarp", kā arī frāze "un, noteiktos gadījumos", ko izmanto Komisija, lai noteiktu izmeklēšanas priekšmetu, liecina, ka Komisija norāda uz jūras zemūdens augstsprieguma elektrokabeļiem un pazemes augstsprieguma elektrokabeļiem tikai kā uz plašāka preču klāsta piemēriem, kas potenciāli ietver visa veida elektrokabeļus, kā arī jebkādu aprīkojumu, kas ir saistīts ar šo kabeļu izmantošanu un ierīkošanu.

51 Turklāt savā 2011. gada 20. septembra atbildē uz procesa organizatoriskajiem pasākumiem, kā arī tiesas sēdes laikā Komisija – pretēji tam, kā tā bija minējusi iebildumu rakstā un atbildē uz repliku – norādīja, ka lēmums par pārbaudi attiecās uz visiem elektrokabeļiem, nevis tikai uz tiem elektrokabeļiem, kuri kā piemērs ir minēti šajā lēmumā.

52 Kā uzsver prasītājas, frāze "elektrokabeļi" varētu attiekties uz jebkāda veida kabeļiem, kas tiek izmantoti elektrostrāvas pārvadei. Turklāt lēmumā par pārbaudi nav precizētas preces, kas varētu ietilpt kategorijā "saistītais aprīkojums". Līdz ar to šis lēmums attiecas uz ļoti lielu preču skaitu. Kā norāda prasītājas, tik dažādas preces kā telefona vadi, augstsprieguma elektrokabeļi, kabeļi elektrības sadalei mājsaimniecībās vai sadzīves tehnikas vadi varētu tikt ietvertas vispārīgajā kategorijā "elektrokabeļi". Turklāt tādas preces kā transformatori, komutatori vai elektrības skaitītāji varētu ietilpt vispārīgajā "ar elektrokabeļiem saistītā aprīkojuma" kategorijā. Kā arī uzsver prasītājas, šāds pamatojums varētu aptvert visas uzņēmuma, kas ražo elektrības pārvades kabeļus, darbības pat gadījumā, ja šīs darbības notiktu ļoti atšķirīgos sektoros.

53 Tomēr ir jānorāda, ka lēmumā par pārbaudi norādot visus elektrokabeļus un visu ar tiem saistīto aprīkojumu, Komisija ir izpildījusi savu pienākumu precizēt savas izmeklēšanas priekšmetu – pretēji tam, ko apgalvo prasītājas.

54 Lēmuma par pārbaudi 1. panta un motīvu daļas formulējums, pat ja to varētu padarīt mazāk divdomīgu, ir ļāvis prasītājām novērtēt to sadarbības pienākuma apjomu. Prasītājām bija jāsaprot, ka lēmums par pārbaudi neizslēdza tādus elektrokabeļus, kuri nav konkrēti minēti šajā lēmumā, un ka tām principā bija pienākums sniegt Komisijai visu pieprasīto informāciju attiecībā uz visiem elektrokabeļiem un aprīkojumu, kas parasti tiek tirgots kopā ar šiem kabeļiem vai ir paredzēts lietošanai līdz ar tiem. Lasot lēmumu par pārbaudi, prasītājas varēja secināt, ka jebkāda to izrādītā pretošanās tam, ka Komisija iegūst vai pieprasa no tām dokumentus saistībā ar šīm precēm, var tikt sodīta saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 23. panta 1. punktu.

55 Lēmumā par pārbaudi ir arī noteikts izmeklēšanas priekšmets, attiecībā uz ko Vispārējā tiesa, ja nepieciešams, var kontrolēt netiešo pierādījumu, kas bija Komisijas rīcībā, pieņemot šo lēmumu, pietiekami nopietno raksturu, lai attaisnotu iejaukšanos prasītāju privāto darbību sfērā attiecībā uz visām prasītāju darbībām.

56 Lēmuma par pārbaudi precizitāte attiecībā uz pārbaudes skarto preču noteikšanu – pretēji tam, ko norāda prasītājas – nevar tikt atspēkota ar apstākli, ka lēmumos, ko tā bija pieņēmusi pirms lēmuma par pārbaudi, tostarp tās 2000. gada 19. jūlija lēmumā, ar ko koncentrāciju atzīst par saderīgu ar kopējo tirgu un EEZ līguma darbību (Lieta COMP/M.1882 – *Pirelli/BICC*) (OV 2003, L 70, 35. lpp.), Komisija nošķīra vairākus atsevišķus tirgus starp precēm, uz kurām attiecās izmeklēšana, proti, ļoti augsta un augsta sprieguma kabeļu tirgu, no vienas puses, un zema un vidēja sprieguma kabeļu tirgu, no otras puses. Komisijas pienākums bija precīzi noteikt konkrētus tirgus, uz kuriem attiecās koncentrācija, kas bija šā lēmuma, kurš pieņemts saskaņā ar Padomes 1989. gada 21. decembra Regulas (EEK) Nr. 4064/89 par uzņēmumu koncentrācijas kontroli (OV L 395, 1. lpp.), redakcijā ar grozījumiem, kas bija spēkā minētā lēmuma pieņemšanas laikā, 8. panta 2. punktu, pamatā, jo tās pienākums bija pārbaudīt saskaņā ar minēto tiesību normu, vai apskatāmā koncentrācija varēja radīt vai nostiprināt dominējošo stāvokli, ar ko kopējā tirgū vai kādā ievērojamā tā daļā varētu tikt būtiski traucēta efektīva konkurence. Savukārt, kā tas tika norādīts šā sprieduma 44. punktā, Komisijai nav pienākuma precīzi noteikt tirgu, uz ko attiecas tās izmeklēšana, lēmumā, kas pieņemts saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 20. panta 4. punktu.

57 Turklāt nekas neliedz uzskatīt, ka viens konkurences tiesību pārkāpums vai saistītie pārkāpumi var ietekmēt dažādus konkrētus preču tirgus un vismaz stadijā, kurā tiek pieņemts lēmums saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 20. panta 4. punktu, būt vienas un tās pašas Komisijas veiktās izmeklēšanas priekšmets.

58 Visbeidzot, jautājums par to, vai inspektori ir veikuši, kā to norāda prasītājas, "izpētes meklēšanu" *Nexans France* telpās, ir atkarīgs no tā, vai netiešie pierādījumi, kas bija Komisijas rīcībā, tai pieņemot lēmumu par pārbaudi, ir pietiekami, lai attaisnotu iejaukšanos prasītāju privāto darbību sfērā attiecībā uz visiem elektrokabeļiem, un līdz ar to šis jautājums ir izskatāms otrā iebilduma ietvaros.

59 Līdz ar to pirmais iebildums ir noraidāms.

Par otro iebildumu – par to, ka Komisijas rīcībā bija pietiekami nopietni netieši pierādījumi, kas būtu pamats aizdomām par prasītāju izdarīto konkurences tiesību normu pārkāpumu, tikai jūras zemūdens augstsprieguma elektrokabeļu sektorā

60 Prasītājas apgalvo, ka informācija, kas bija Komisijai, attiecās uz pret konkurenci vērstu rīcību tikai jūras zemūdens augstsprieguma elektrokabeļu sektorā. Šo secinājumu apstiprinot, pirmkārt, fakts, ka, Komisijai ierodoties *Nexans France* telpās pārbaudes veikšanai 2009. gada 28. janvārī, tā lūdza tikties ar noteiktiem *Nexans France* darbiniekiem, kas strādā šajā sektorā, un, otrkārt, Komisijas paziņojuma presei, kas tika publicēts pēc pārbaudes, saturs. Tomēr, lai gan tās rīcībā esošā informācija bija specifiska, Komisija pārlieku paplašināja pārbaudes priekšmetu un mērķi un veica "izpētes meklēšanu" šā uzņēmuma telpās.

61 Komisija būtībā norāda, ka uzņēmuma, kuram adresēts saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 20. panta 4. punktu pieņemtais lēmums, pienākums ir sadarboties ar Komisiju ne tikai attiecībā uz pārbaudes priekšmetu, proti, šajā lēmumā noteiktajām precēm vai pakalpojumiem, bet arī attiecībā uz visām attiecīgā uzņēmuma darbībām. Turklāt Komisija norāda, ka tās rīcībā bija pietiekami nopietni netieši pierādījumi, lai izdotu rīkojumu veikt pārbaudi attiecībā uz visiem elektrokabeļiem un ar tiem saistīto aprīkojumu.

62 Šajā sakarā ir jāatgādina, pirmkārt, ka – kā norāda Komisija – tās izmeklēšanas tiesībām nebūtu nozīmes, ja Komisija varētu tikai pieprasīt dokumentus, kuras tās varētu precīzi identificēt jau iepriekš. Gluži pretēji – šādas tiesības ietver tiesības meklēt dažādus informācijas elementus, kas vēl nav zināmi vai nav pilnībā identificēti. Bez šādām tiesībām Komisijai nebūtu iespējams iegūt pārbaudes veikšanai vajadzīgo informāciju, ja attiecīgie uzņēmumi atteiktos sadarboties vai izturētos noraidoši (iepriekš 41. punktā minētais spriedums apvienotajās lietās *Hoechst*/Komisija, 27. punkts; Vispārējās tiesas 2003. gada 11. decembra spriedums lietā T-59/99 *Ventouris*/Komisija, Krājums, II-5257. lpp., 122. punkts).

63 Otrkārt, šo tiesību meklēt dažādus informācijas elementus, kas vēl nav zināmi vai nav pilnībā identificēti, īstenošana ļauj Komisijai pārbaudīt noteiktus uzņēmuma, kuram ir adresēts saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 20. panta 4. punktu pieņemtais lēmums, uzņēmējdarbības dokumentus pat tad, ja tā nezina, vai tie attiecas uz darbībām, kas ir paredzētas šajā lēmumā, lai pārbaudītu, vai tā tas tiešām ir, un neļautu attiecīgajam uzņēmumam slēpt no Komisijas pierādījumus, kuriem ir nozīme izmeklēšanā, aizbildinoties ar to, ka šie elementi nav izmeklēšanas priekšmets.

64 Taču, neraugoties uz iepriekš norādīto, Komisijai veicot pārbaudi uzņēmuma telpās saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 20. panta 4. punktu, tās pienākums ir ierobežot tās meklējumus, attiecinot tos tikai uz šā uzņēmuma darbībām lēmumā, ar kuru tiek izdots rīkojums veikt pārbaudi, norādītajos sektoros un tātad, ja tā pēc pārbaudes veikšanas ir konstatējusi, ka kāds dokuments vai informācija neattiecas uz šādām darbībām, to vairs neizmantot savas izmeklēšanas veikšanas nolūkiem.

65 Proti, ja Komisijai nebūtu noteikts šāds ierobežojums, tad vispirms ikreiz, kad tās rīcībā nonāktu kāds netiešs pierādījums, kas ļautu uzņēmumu turēt aizdomās par iespējamu konkurences tiesību normu pārkāpumu kādā konkrētā tā darbību jomā, tā faktiski varētu veikt pārbaudi attiecībā uz visām šāda

uzņēmuma darbībām un šādas pārbaudes gala mērķis būtu konstatēt visus minēto tiesību normu pārkāpumus, kurus būtu varējis izdarīt šis uzņēmums, taču tas neatbilst juridisko personu privāto darbību sfēras aizsardzībai, kas kā pamattiesība ir aizsargāta demokrātiskā sabiedrībā.

66 Turpinot – Komisijas pienākums norādīt pārbaudes mērķi un priekšmetu lēmumos, kas pieņemti saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 20. panta 4. punktu, būtu uzskatāms tikai par formalitāti, ja tas tiktu definēts atbilstoši Komisijas ierosinājumam. Judikatūra, saskaņā ar ko šā pienākuma mērķis tostarp ir ļaut attiecīgiem uzņēmumiem novērtēt to sadarbības pienākuma apjomu, tiktu pārkāpta, jo šis pienākums sistemātiski tiktu attiecināts uz visām attiecīgo uzņēmumu darbībām.

67 Līdz ar to ir jāsecina, ka šajā gadījumā Komisijas rīcībā, lai tā varētu pieņemt lēmumu par pārbaudi, bija jābūt pietiekami nopietniem netiešiem pierādījumiem, kas attaisnotu pārbaudes veikšanu prasītāju uzņēmuma telpās un attiektos uz visām to darbībām saistībā ar elektrokabeļiem un ar tiem saistīto aprīkojumu.

68 Prasības pieteikumā prasītājas balstās uz diviem netiešiem pierādījumiem, lai pamatotu savu apgalvojumu, ka Komisijas rīcībā esot bijusi tikai informācija attiecībā uz iespējamo pret konkurenci vērsto rīcību jūras zemūdens augstsprieguma elektrokabeļu sektorā. Pirmkārt, tās norāda, ka Komisija bija paziņojusi savā 2009. gada 3. februāra paziņojumā presei, ka tā ir veikusi pārbaudes tikai šo kabeļu ražotāju telpās. Otrkārt, tās apgalvo, ka pārbaudes laikā Komisija esot interesējusies par noteiktiem *Nexans France* darbiniekiem, kas strādā šajā sektorā.

69 Ir jānorāda, ka prasības pieteikuma iesniegšanas Vispārējās tiesas kancelejā dienā prasītājām nebija iespējas piekļūt netiešajiem pierādījumiem, kas bija Komisijas rīcībā, tai pieņemot lēmumu par pārbaudi, un uz ko bija balstītas aizdomas. Turklāt Komisijai nebija pienākuma tām iesniegt šos netiešos pierādījumus (šajā ziņā skat. iepriekš 39. punktā minēto spriedumu apvienotajās lietās *Dow Chemical Ibérica* u.c./Komisija, 45. un 51. punkts).

70 Šajos apstākļos prasītājām nevar izvirzīt prasību, lai tās papildus šā sprieduma 68. punktā minētajiem netiešajiem pierādījumiem sniegtu pierādījumus, kas pamatotu to apgalvojumu, ka Komisijas rīcībā esot bijusi tikai informācija attiecībā uz iespējamo pret konkurenci vērsto rīcību jūras zemūdens augstsprieguma elektrokabeļu sektorā.

71 Proti, šādas prasības praktiskas sekas būtu tās, ka uzņēmums, kuram ir adresēts saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 20. panta 4. punktu pieņemtais lēmums, nebūtu spējīgs apšaubīt netiešo pierādījumu, kas ir Komisijas rīcībā un ļauj pieņemt šādu lēmumu, pietiekami nopietno raksturu, līdz ar ko tas neļautu Vispārējai tiesai pārbaudīt, vai minētais lēmums ir vai nav pieņemts patvaļīgi.

72 Līdz ar to ir jāsecina, ka vismaz tad, ja uzņēmumi, kuriem ir adresēts saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 20. panta 4. punktu pieņemtais lēmums, iesniedz – kā tas ir šajā lietā – noteiktus elementus, kas ļauj apšaubīt netiešo pierādījumu, kas ir Komisijas rīcībā, lai pieņemtu šādu lēmumu, pietiekami nopietno raksturu, Savienības tiesai ir jāizvērtē šie netiešie pierādījumi un jāpārbauda, vai tie ir pietiekami nopietni.

73 Savā atbildē uz 2011. gada 20. septembra procesa organizatoriskajiem pasākumiem Komisija ir paziņojusi Vispārējai tiesai netiešos pierādījumus, kas bija tās rīcībā, pirms tā ir pieņēmusi lēmumu par pārbaudi, un kas – Komisijas ieskatā – bija pamats izdot rīkojumu par pārbaudes veikšanu prasītāju telpās attiecībā uz visiem elektrokabeļiem.

74 Šajā sakarā Komisija vispirms ir norādījusi, ka kāds prasītāju konkurents (turpmāk tekstā – "pieteikuma par iecietības pasākumiem iesniedzējs") iecietības programmas, kas ir ieviesta ar tās 2006. gada 8. decembra Paziņojumu par atbrīvojumu no sodanaudas [naudas soda] un sodanaudas [naudas soda] samazināšanu karteļu gadījumos (OV C 298, 17. lpp.), ietvaros 2008. gada 21. novembrī mutiski informēja Komisiju par aizliegtās vienošanās pastāvēšanu attiecībā uz pazemes jūras zemūdens

augstsprieguma elektrokabeļiem, kurā piedalījušās prasītājas (turpmāk tekstā – "iespējamā aizliegtā vienošanās"), kā arī par "[*konfidenciāli*] nolīguma attiecībā uz līgumiem par vidēja sprieguma elektrokabeļiem" pastāvēšanu. Šis pēdējais minētais nolīgums, ko sauc par [*konfidenciāli*], tika paziņots [*konfidenciāli*] *Bundeskartellamt* (Vācijas Federālais karteļu birojs). Visbeidzot, [*konfidenciāli*] aizstāja iepriekšējo "[*konfidenciāli*] nolīgumu", sauktu par [*konfidenciāli*], kas paziņots [*konfidenciāli*] *Bundeskartellamt*.

75 Komisija savai atbildei uz 2011. gada 20. septembra procesa organizatoriskajiem pasākumiem ir pievienojusi abu [*konfidenciāli*] gadu [*konfidenciāli*] versiju kopijas, kā arī [*konfidenciāli*] kopiju.

76 Pēc tam Komisija norādīja, ka pārbaudi nevarēja aprobežot ar pazemes augstsprieguma elektrokabeļiem un jūras zemūdens augstsprieguma elektrokabeļiem, jo:

— [*konfidenciāli*] attiecās uz vidēja sprieguma elektrokabeļiem [*konfidenciāli*], un [*konfidenciāli*] attiecās uz elektrokabeļiem, kas paredzēti spriegumam līdz [*konfidenciāli*];

— pieteikuma par iecietības pasākumiem iesniedzējs [*konfidenciāli*] vairs nevarēja pārbaudīt [*konfidenciāli*], vai koluzīvā rīcība bija konstatējama [*konfidenciāli*] attiecībā uz vidēja sprieguma kabeļiem;

— iepriekšējās Komisijas veiktajās izmeklēšanās koncentrācijas kontroles jomā tika apstiprināts, ka nepastāv skaidra un galīga diferenciācija starp augsta, vidēja un zema sprieguma elektrokabeļiem (Komisijas 2000. gada 19. jūlija lēmums (Lieta COMP/M.1882 – *Pirelli/BICC*), preambulas 14.–32. apsvērums (skat. šā sprieduma 56. punktu); Komisijas 2005. gada 5. jūlija lēmums (Lieta COMP/M.3836 – *Goldman Sachs/Pirelli Cavi e Sistemi Energia/Pirelli Cavi e Sistemi Telecom*), 12. un 13. punkts; Komisijas 2006. gada 6. janvāra lēmums (Lieta COMP/M.4050 – *Goldman Sachs/Cinven/Ahlsell*)).

77 Tiesas sēdes laikā Komisija šajā ziņā papildināja savu atbildi uz 2011. gada 20. septembra procesa organizatoriskajiem pasākumiem. Tā apgalvoja, ka saskaņā ar informāciju, ko tai 2008. gada 21. novembrī nodeva pieteikuma par iecietības pasākumiem iesniedzējs, iespējamā aizliegtā vienošanās pastāvēja vismaz kopš 2001. gada un tā tika organizēta, pagarinot [*konfidenciāli*]. Turklāt pieteikuma par iecietības pasākumiem iesniedzējs arī informēja Komisiju, ka tas nevarēja garantēt to, ka minētā vienošanās neattiecās uz kabeļiem, kas nav pazemes vai jūras zemūdens augstsprieguma kabeļi [*konfidenciāli*]. Ņemot vērā šos apstākļus, tai bija pamats aizdomām par EKL 81. panta pārkāpumu attiecībā uz visiem elektrokabeļiem.

78 Tāpat tiesas sēdes laikā prasītājas norādīja, ka pēc replikas iesniegšanas tām tika ļauta piekļuve Komisijas administratīvās lietas materiāliem, kuros ietilpst [*konfidenciāli*], [*konfidenciāli*] un pieteikuma par iecietības pasākumiem iesniedzēja 2008. gada 21. novembra mutiskais paziņojums, un apliecināja, ka Komisijai, pamatojoties uz šiem dokumentiem, nebija pamata aizdomām, ka iespējamā vienošanās attiecās uz visiem elektrokabeļiem. Pirmkārt, šie dokumenti bija ļoti seni, un tie attiecās uz nolīgumiem [*konfidenciāli*], kuri tikuši paziņoti konkurences iestādei un kurus tā atļāvusi. Otrkārt, pieteikuma par iecietības pasākumiem iesniedzējs ir precizējis, ka tam nebija zināms par jebkāda konkurences tiesību pārkāpuma pastāvēšanu attiecībā uz elektrokabeļiem, kas nebūtu pazemes vai jūras zemūdens augstsprieguma elektrokabeļi.

79 Vispārējā tiesa par nepieciešamu uzskatīja lietas materiāliem pievienot pieteikuma par iecietības pasākumiem iesniedzēja paziņojumu, lai varētu pārbaudīt netiešo pierādījumu, kas bija Komisijas rīcībā, pietiekami nopietno raksturu. Kā Komisija pati bija piedāvājusi savā atbildē uz 2011. gada 20. septembra procesa organizatoriskajiem pasākumiem, šā paziņojuma kopija tai tika pieprasīta saskaņā ar šā sprieduma 21. punktā minēto pierādījumu savākšanas pasākumu. Apsvērumi par

Komisijas rīcībā esošo netiešo pierādījumu pietiekami nopietno raksturu, ko lietas dalībnieki iesniedza pēc tam, kad prasītājām tika dota iespēja iepazīties ar šo paziņojumu Vispārējās tiesas kancelejā, būtiski neatšķiras no tiem, ko tās sniedza tiesas sēdes laikā.

80 Visbeidzot, 2011. gada 21. decembra procesa organizatorisko pasākumu ietvaros Vispārējā tiesa lūdza Komisiju identificēt [*konfidenciāli*] un [*konfidenciāli*] versiju, ko tā bija paziņojusi Vispārējai tiesai, teksta daļas, kas atsevišķi vai kopsakarā ar pieteikuma par iecietības pasākumiem iesniedzēja 2008. gada 21. novembra mutvārdu paziņojumu bija pamats tās aizdomām attiecībā uz visiem elektrokabeļiem pirms lēmuma par pārbaudi pieņemšanas.

81 Vispirms ir jānorāda, ka teksta daļas, ko Komisija identificējusi, atbildot uz šo lūgumu, tos aplūkojot kopsakarā ar lietas materiāliem pievienotajām [*konfidenciāli*] un [*konfidenciāli*] versijām, kā arī apsvērumiem, ko sniegusi Komisija attiecībā uz šiem nolīgumiem, liecina, ka [*konfidenciāli*] vairāki Kopienas ražotāji bija noslēguši nolīgumus par ļoti dažādu augsta, vidēja un zema sprieguma elektrokabeļu tirdzniecību ārpus kopējā tirgus, un tie tika paziņoti Federālajam karteļu birojam.

82 Šie nolīgumi bija [*konfidenciāli*].

83 Kā būtībā norāda Komisija, [*konfidenciāli*] un [*konfidenciāli*] – vienīgie nolīgumi starp izskatāmajiem, kas netika aprobežoti ar pazemes un jūras zemūdens augstsprieguma elektrokabeļiem, bija nolīgumi, kas paredzēja [*konfidenciāli*]. [*konfidenciāli*]

84 Tomēr [*konfidenciāli*] un [*konfidenciāli*], kas ir agrākie, publiskie nolīgumi, kuri ir paziņoti dalībvalsts konkurences iestādei un principā ir saderīgi ar Savienības konkurences tiesību normām, pastāvēšana vien nav pietiekami nopietns netiešs pierādījums par to, ka daži šo nolīgumu parakstītāji vēlāk būtu noslēguši ar citiem ražotājiem slepenus nolīgumus, kas būtu pretrunā minētajām tiesību normām un attiektos uz tām pašām precēm.

85 Šajā sakarā ir jānorāda, ka pretēji tam, ko apgalvoja Komisija tiesas sēdes laikā, neviens no lietas materiālu elementiem neļauj saistīt iespējamo vienošanos ar [*konfidenciāli*] vai [*konfidenciāli*]. No dokumentiem, ko Komisija iesniedza Vispārējai tiesai, arī neizriet, ka iespējamā vienošanās būtu organizēta, pagarinot minētos nolīgumus.

86 Turpretī no lietas materiāliem izriet, pirmkārt, ka [*konfidenciāli*].

87 Otrkārt, [*konfidenciāli*] pieteikuma par iecietības pasākumiem iesniedzējs [*konfidenciāli*] ir skaidri norādījis savā 2008. gada 21. novembra paziņojumā, kā to pamatoti norāda prasītājas [*konfidenciāli*].

88 Treškārt, no lietas materiāliem izriet [*konfidenciāli*].

89 Turpinājumā ir jānorāda, ka viens no lēmumiem attiecībā uz koncentrācijas kontroli, kas – Komisijas ieskatā – liecina par to, ka nepastāv skaidra diferenciācija starp elektrokabeļiem atkarībā no to sprieguma, ir lēmums lietā *Pirelli/BICC* (skat. šā sprieduma 56. punktu). Taču minētā lēmuma preambulas 32. apsvērumā Komisija – pretēji tam, ko tā apgalvojusi savā atbildē uz 2011. gada 20. septembra procesa organizatoriskajiem pasākumiem – secināja:

“[Zema un vidēja sprieguma] elektrokabeļu, no vienas puses, un [augsta un ļoti augsta sprieguma] elektrokabeļu, no otras puses, ražošana un tirdzniecība ir dažādi tirgi. Pirmkārt, nepastāv pieprasījuma aizstājamība starp šīm precēm. Otrkārt, izmaksas un laikposms, kas būtu nepieciešams, lai pārietu no zema sprieguma kabeļu ražošanas uz augstāka sprieguma kabeļu ražošanu, ir ievērojami. Treškārt, ierobežotā piedāvājuma aizstājamība neatsver pieprasījuma aizstājamības neesamības sekas. [..] Visbeidzot, ir jānošķir [zema un vidēja sprieguma] preču klāsti, no vienas puses, un augstāka sprieguma [augsta un ļoti augsta sprieguma] preces, no otras puses, jo šo preču piedāvājumu un pieprasījumu regulē atšķirīgi konkurences apstākļi. Komisija tomēr uzskata, ka nepastāv pietiekami pierādījumi, lai

apgalvotu, ka ļoti augsta sprieguma šķidrās eļļas elektrokabeļi veido atsevišķu preču tirgu, kas atšķiras no [ļoti augsta sprieguma] kabeļu, kas tiek ražoti, pielietojot citu tehnoloģiju (galvenokārt [šķērssaistīta polietilēna ekstrūzija]), tirgus, ņemot vērā, ka visi ražotāji un lielākā Eiropas klientu daļa uzskata, ka šie kabeļu veidi ir aizstājami."

90 Līdz ar to no šā lēmuma izriet, ka pretēji tam, ko Komisija norādījusi savā atbildē uz 2011. gada 20. septembra procesa organizatoriskajiem pasākumiem, tā pirms lēmuma par pārbaudi pieņemšanas bija nonākusi pie secinājuma, ka pastāv būtiskas atšķirības starp augsta, vidēja un zema sprieguma kabeļiem.

91 Līdz ar to ir uzskatāms, ka Komisija nav pierādījusi, ka tās rīcībā atradās pietiekami nopietni netieši pierādījumi, lai izdotu rīkojumu veikt pārbaudi attiecībā uz visiem elektrokabeļiem un ar tiem saistīto aprīkojumu.

92 Šo secinājumu, kas balstīts tikai uz to elementu analīzi, kuri bija Komisijas rīcībā, tai pieņemot lēmumu par pārbaudi, arī apstiprina, pirmkārt, pašas Komisijas apgalvojums tās atbildes uz repliku 36. punktā, saskaņā ar ko lēmuma par pārbaudi formulējums ļāva prasītājām saprast, ka pārbaude neattiecās uz "jebkādiem elektrokabeļiem", un, otrkārt, fakts, ka Komisija atzīst, ka tā pārbaudes laikā ir ierobežojusi savu iejaukšanos ar meklējumiem attiecībā uz elektrokabeļu veidiem, kas kā piemēri tika minēti lēmumā par pārbaudi.

93 Savukārt ir jāatzīst, ka Komisijas rīcībā pirms lēmuma par pārbaudi pieņemšanas bija pietiekami nopietni netieši pierādījumi, lai izdotu rīkojumu veikt pārbaudi attiecībā uz jūras zemūdens un pazemes augstsprieguma elektrokabeļiem un ar tiem saistīto aprīkojumu.

94 Līdz ar to šī prasības pamata daļa ir jāapmierina, ciktāl tā attiecas uz elektrokabeļiem, kas nav jūras zemūdens un pazemes augstsprieguma kabeļi, kā arī ar tiem saistīto aprīkojumu. Pārējā daļā tā ir noraidāma.

Par otro pamata daļu – lēmuma par pārbaudi pārāk plašu ģeogrāfisko tvērumu

95 Prasītājas norāda, ka vienīgā norāde, kas ir sniegta lēmumā par pārbaudi attiecībā uz izmeklēšanas ģeogrāfisko tvērumu, ir tāda, ka šajā lēmumā paredzētajiem nolīgumiem un/vai saskaņotajām darbībām, "iespējams, ir pasaules mērogs". Lēmumā par pārbaudi neesot norādīts, ka noteikti projekti, kas atrastos ārpus Savienības, varētu ietekmēt kopējo tirgu, kas ir vienīgā situācija, kādā uz šiem projektiem varētu tikt attiecināts EKL 81. pants. Turklāt jūras zemūdens augstsprieguma kabeļu projekti esot bijuši pārāk lokalizēti. Taču Komisija bija pārkopējusi dokumentus par projektiem, kas tiek īstenoti Vidējos Austrumos vai Āzijā. Šī uzvedība esot "īpaši kaitnieciska", ņemot vērā sadarbības līmeni, kas pastāv starp dažādām konkurences iestādēm. *Nexans France* ir skaidri paturējusi savas tiesības attiecībā uz jautājumu par to, vai šie dokumenti bija paredzēti ar lēmumu par pārbaudi, taču, nepārzinot izmeklēšanas precīzo tvērumu, tā nevarēja saprast sava sadarbības pienākuma apjomu. Tas rada prasītāju pamattiesību, tostarp to tiesību uz aizstāvību, tiesību uz lietas taisnīgu izskatīšanu, tiesību neapsūdzēt sevi un ar nevainīguma prezumpciju saistīto tiesību, pārkāpumu.

96 Komisija apstrīd prasītāju argumentus.

97 Pretēji prasītāju apgalvojumam, norādot, ka iespējamiem nolīgumiem un/vai saskaņotajām darbībām, "iespējams, ir pasaules mērogs", Komisija ir precīzi aprakstījusi iespējamās aizliegtās vienošanās darbības lauku. Lēmuma par pārbaudi precizitāte attiecībā uz iespējamo konkurences tiesību pārkāpumu, par ko Komisijai bija radušās aizdomas, ģeogrāfisko tvērumu līdz ar to ir uzskatāma par pietiekamu.

98 Taču ir iespējams interpretēt prasītāju argumentus tādējādi, ka tās Komisijai pārmet nevis pārāk neskaidri formulētu iespējamās aizliegtās vienošanās ģeogrāfisko tvērumu, bet gan pašu iespēju lēmuma par pārbaudi piemērošanas jomā ietvert dokumentus, kas attiecas uz vietējiem ģeogrāfiskajiem tirgiem, kuri atrodas ārpus kopējā tirgus, neprecizējot iemeslus, kāpēc attiecīgā uzņēmuma rīcība šajos tirgos varētu kropļot konkurenci kopējā tirgū.

99 Šajā sakarā ir jānorāda, ka pat Regulas Nr. 1/2003 nosaukums parāda, ka ar šo regulu Komisijai piešķirtās pilnvaras attiecas uz konkurences tiesību normu, kas ir paredzētas EKL 81. un 82. pantā, īstenošanu. Šīs divas normas aizliedz noteiktu uzņēmumu rīcību, kura var iespaidot tirdzniecību starp dalībvalstīm un kuras mērķis vai sekas ir nepieļaut, ierobežot vai izkropļot konkurenci kopējā tirgū. Tādējādi Komisija var izmantot savas pārbaudes veikšanas pilnvaras tikai tālab, lai atklātu šādu rīcību. Komisija līdz ar to nevar veikt pārbaudi uzņēmuma telpās, ja tai ir aizdomas par tāda nolīguma vai saskaņotu darbību pastāvēšanu, kuru sekas ir novērojamas tikai kādā vienā vai vairākos tirgos ārpus kopējā tirgus. Turpretim nekas tai neliedz pārbaudīt dokumentus, kas attiecas uz šiem tirgiem, lai atklātu rīcību, kura varētu iespaidot tirdzniecību starp dalībvalstīm un kuras mērķis vai sekas būtu nepieļaut, ierobežot vai izkropļot konkurenci kopējā tirgū.

100 Līdz ar to šī pamata daļa ir noraidāma.

101 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, ir jāapmierina prasība atcelt lēmumu par pārbaudi, ciktāl tā attiecas uz elektrokabeļiem, kas nav jūras zemūdens un pazemes augstsprieguma kabeļi, un ar tiem saistīto aprīkojumu, un ir jānoraida šī prasība pārējā daļā.

2. *Par prasībām atcelt apstrīdētos aktus*

Par pieņemamību

Par replikas pielikumā ietvertā juridiskā atzinuma pieņemamību

102 Komisija norāda, ka juridiskais atzinums, kas ietverts replikas pielikumā, lai pamatotu prasītāju argumentus attiecībā uz prasību atcelt apstrīdētos aktus pieņemamību (otrais un trešais prasījums), ir nepieņemams. Tā izvirza divas iebildes par nepieņemamību, no kurām pirmā iebilde būtībā ir par 2007. gada 5. jūlija Norādījumu Vispārējās tiesas sekretāram (OV L 232, 1. lpp.) 5. panta 3. un 7. punkta pārkāpumu, un otrā – par apstākli, ka apstrīdētais atzinums neapstiprina argumentus, kas ir skaidri norādīti replikā, un ietver paskaidrojumus, kas replikā nav atkārtoti.

– Par pirmo iebildi par nepieņemamību – 2007. gada 5. jūlija Norādījumu Vispārējās tiesas sekretāram 5. panta 3. un 7. punkta pārkāpumu

103 Komisija norāda, ka ar Norādījumu Vispārējās tiesas sekretāram 5. panta 3. un 7. punktu prasītājām ir aizliegts nodot procesuālos dokumentus personām, kas nav to advokāti. Taču apstrīdētā atzinuma autori, kas nav prasītāju advokāti, esot iepazinušies ar iebildumu rakstu.

104 Norādījumu Vispārējās tiesas sekretāram 5. panta 3. punktā ir noteikts:

"[Vispārējā] tiesā izskatāmas lietas dalībnieku advokāti vai pārstāvji, vai to pienācīgi pilnvarotas personas var kancelejā apskatīt lietas materiālu oriģinālu, ieskaitot [Vispārējā] tiesā iesniegtos administratīvās lietas materiālus, un var lūgt procesuālo dokumentu un reģistra kopijas vai to izrakstus.

[..]"

105 Turklāt Norādījumu Vispārējās tiesas sekretāram 5. panta 7. punktā ir paredzēts:

"Nevienai privātai vai publiskai trešajai personai nav pieejami lietas materiāli vai procesuālie dokumenti, ja pēc lietas dalībnieku uzklausīšanas tam nav devis skaidru piekrišanu [Vispārējās] tiesas priekšsēdētājs vai, ja lieta vēl tiek izskatīta, – tā tiesas sastāva priekšsēdētājs, kuram lieta ir nodota izskatīšanai. Šo atļauju var piešķirt tikai pēc rakstiska lūguma, kam pievienots sīki izklāstīts pamatojums par trešās personas leģitīmu ieinteresētību apskatīt lietas materiālus."

106 Šajā gadījumā apstrīdēto atzinumu ir parakstījušas divas personas, un ir norādīti tikai viņu vārdi. No lietas materiāliem nav secināms, ka šīs personas būtu advokāti. Katrā ziņā, kā uzsver Komisija, pirmkārt, personas, kas parakstījušas atzinumu, nav norādītas kā prasītāju advokāti, kas būtu pilnvaroti tās pārstāvēt Vispārējā tiesā šajā lietā, un, otrkārt, no lietas materiāliem neizriet, ka šie advokāti būtu pienācīgi pilnvarojuši šīs personas iepazīties ar lietas materiāliem. Taču minētā atzinuma autoriem ir tikusi dota piekļuve iebildumu rakstam, jo tie vairākkārt to citē, ko prasītājas ir apstiprinājušas tiesas sēdes laikā.

107 Tomēr fakts, ka apstrīdētā atzinuma autori nav lietas dalībnieku advokāti vai personas, ko tās ir pienācīgi pilnvarojušas iepazīties ar lietas materiāliem, neļauj uzskatīt, ka šīs personas ir trešās puses, kurām nav tiesību piekļūt lietas materiāliem Norādījumu Vispārējās tiesas sekretāram 5. panta 3. un 7. punkta izpratnē.

108 Proti, šie noteikumi, kuru galvenais priekšmets ir reglamentēt piekļuvi tiesas materiāliem Vispārējās tiesas kancelejā, ir jāinterpretē saskaņā ar to mērķi. Tie atspoguļo vispārējo pareizas tiesvedības principu, saskaņā ar ko lietas dalībniekiem ir tiesības aizstāvēt savas intereses neatkarīgi no jebkādas ārējās ietekmes un kas prasa, lai lietas dalībnieks, kas citām personām piešķir piekļuvi procesuālajiem dokumentiem, šīs tiesības izmantotu tikai savai aizstāvībai un nekādam citam mērķim (šajā ziņā skat. pēc analoģijas Vispārējās tiesas 1998. gada 17. jūnija spriedumu lietā T-174/95 *Svenska Journalistförbundet*/Padome, *Recueil*, II-2289. lpp., 135.–137. punkts, un Vispārējās tiesas priekšsēdētāja 2007. gada 16. marta rīkojumu lietā T-345/05 R *V*/Parlaments, Krājums, II-25. lpp, 70. un 71. punkts). Tāpēc Vispārējā tiesa uzskatīja, ka fakts, ka kāds lietas dalībnieks izpauž procesuālos dokumentus trešajām personām situācijā, kad šie dokumenti netiek nodoti attiecīgā lietas dalībnieka aizstāvības nolūkiem, ir uzskatāms par procesa ļaunprātīgu izmantošanu (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Svenska Journalistförbundet*/Padome, 139. punkts).

109 Savukārt Norādījumu Vispārējās tiesas sekretāram 5. panta 3. un 7. punkts neaizliedz lietas dalībniekam ļaut ekspertam apskatīt procesuālo dokumentu, ja šādas rīcības mērķis ir veicināt minētā eksperta dokumenta sagatavošanu šā lietas dalībnieka aizstāvībai, kas tiktu izmantots tikai tiesvedības nolūkiem.

110 Ņemot vērā iepriekš teikto, pirmā Komisijas izvirzītā iebilde par nepieņemamību ir noraidāma.

– Par otro iebildi par nepieņemamību, saskaņā ar kuru apstrīdētais atzinums neapstiprina argumentus, kas ir skaidri norādīti replikā, un ietver paskaidrojumus, kas replikā nav atkārtoti

111 Komisija norāda, ka apstrīdētais atzinums var tikt ņemts vērā tikai tiktāl, ciktāl tas pamato replikā skaidri norādītos argumentus. Taču atzinumā esot norādīti juridiskie argumenti par pieņemamību tā vietā, lai pamatotu vai papildinātu replikā skaidri norādītos faktiskos vai tiesiskos elementus. Turklāt atzinumā esot ietverti argumenti, kas nav norādīti replikā.

112 Šajā sakarā ir jānorāda, ka saskaņā ar Tiesas Statūtu 21. pantu un Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktu prasības pieteikumā ir jānorāda strīda priekšmets un kopsavilkums par izvirzītajiem pamatiem. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, lai prasība būtu pieņemama, pamata faktiskajiem un tiesiskajiem apstākļiem, uz kuriem prasība pamatota, jāizriet – vismaz kopsavilkuma veidā, bet saskaņotā un saprotamā veidā – no paša prasības pieteikuma teksta. Kaut arī atsevišķos jautājumos

prasības pieteikumu var pamatot un papildināt, atsaucoties uz tam pievienotajiem materiāliem, vispārēja atsauce uz citiem dokumentiem, pat ja tie ir pievienoti prasības pieteikumam, nevar kompensēt galveno juridisko argumentu neesamību, kam atbilstoši iepriekš minētajiem noteikumiem ir jābūt ietvertiem prasības pieteikumā. Vispārējai tiesai turklāt nav pienākuma pielikumos meklēt un identificēt pamatus un argumentus, ko tā varētu uzskatīt par tādiem, kuri veido prasības pamatojumu, jo pielikumi izmantojami vienīgi pierādīšanas un tehniskos nolūkos (skat. Vispārējās tiesas 2007. gada 17. septembra spriedumu lietā T-201/04 *Microsoft*/Komisija, Krājums, II-3601. lpp., 94. punkts un tajā minētā judikatūra).

113 Šāda Tiesas Statūtu 21. panta un Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunkta interpretācija paredz arī nosacījumus, ar kādiem ir pieņemams replikas raksts, kas saskaņā ar šī paša Reglamenta 47. panta 1. punktu ir paredzēts, lai papildinātu prasības pieteikumu (skat. iepriekš 112. punktā minēto spriedumu lietā *Microsoft*/Komisija, 95. punkts un tajā minētā judikatūra).

114 Šajā gadījumā apstrīdētais atzinums replikā ir minēts divās vietās. Vispirms replikā, nesniedzot citus paskaidrojumus, ir norādīts, ka secinājums, ko izdara apstrīdētā atzinuma autori pēc jautājuma par otrā un trešā prasījuma pieņemamību izskatīšanas, ir tāds pats kā tas, kas ir sniegts replikā, nenorādot, uz kādiem punktiem šajā pielikumā uz 13 lappusēm tas attiecas. Turpinājumā replikā ir norādīts, ka apstrīdētais atzinums pamato paziņojumu, saskaņā ar ko personu tiesības neapsūdzēt sevi un tiesības uz aizsardzību pret patvaļīgu iejaukšanos jebkuras personas privātās darbības sfērā ir pamattiesības, kas ir daļa no vispārējiem Kopienu tiesību principiem. Līdz ar to apstrīdētais atzinums ir ņemams vērā tikai saistībā ar šo pēdējo norādi (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas 2007. gada 24. maija spriedumu lietā T-151/01 *Duales System Deutschland*/Komisija, Krājums, II-1607. lpp., 78. un 81. punkts).

Par prasību atcelt apstrīdētos aktus pieņemamību

115 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru tiesību akti, par kuriem var celt prasību atcelt tiesību aktu EKL 230. panta izpratnē, ir pasākumi, kas rada saistošas tiesiskās sekas, kuras var ietekmēt prasītāja intereses, būtiski mainot tā tiesisko stāvokli (Tiesas 1981. gada 11. novembra spriedums lietā 60/81 *IBM*/Komisija, *Recueil*, 2639. lpp., 9. punkts, un Vispārējās tiesas 1992. gada 18. decembra spriedums apvienotajās lietās no T-10/92 līdz T-12/92 un T-15/92 *Cimenteries CBR* u.c./Komisija, *Recueil*, II-2667. lpp., 28. punkts).

116 Principā starppasākumi, kuru mērķis ir sagatavot galīgo lēmumu, līdz ar to nav apstrīdami tiesību akti. No judikatūras tomēr izriet, ka tiesību akti, kas ir pieņemti sagatavošanas procedūras laikā un ar ko būtībā tiek pilnībā pabeigta īpaša procedūra, kas atšķiras no tās, kuras rezultātā Komisijai ir jāpieņem lēmums pēc būtības, un kas rada saistošas tiesiskās sekas, kuras var ietekmēt prasītāja intereses, būtiski mainot tā tiesisko stāvokli, arī ir apstrīdami tiesību akti (iepriekš 115. punktā minētais spriedums lietā *IBM*/Komisija, 10. un 11. punkts, un Vispārējās tiesas 2006. gada 7. jūnija spriedums apvienotajās lietās T-213/01 un T-214/01 *Österreichische Postsparkasse* un *Bank für Arbeit und Wirtschaft*/Komisija, Krājums, II-1601. lpp., 65. punkts).

117 Komisija apgalvo, ka prasības atcelt apstrīdētos aktus ir nepieņemamas. Šie akti esot uzskatāmi par lēmuma par pārbaudi izpildes aktiem un būtiski nemainot prasītāju tiesisko stāvokli.

118 Prasītājas norāda, ka apstrīdētie akti ir būtiski mainījuši to tiesisko stāvokli un ar tiem ir būtiski un neatgriezeniski aizskartas to pamattiesībās uz privāto dzīvi un aizstāvību. Līdz ar to šie akti esot uzskatāmi par apstrīdamiem. Pirmkārt, tā kā šie akti nebija paredzēti lēmumā par pārbaudi, tie nevarot būt uzskatāmi par minētā lēmuma izpildes pasākumiem. Otrkārt, pasākuma formai neesot nozīmes, noskaidrojot, vai tas rada saistošas tiesiskās sekas. Tomēr apstrīdētie akti uzliekot prasītājām pienākumu tiem pakļauties, lai izvairītos no naudas soda, kas tām varētu tikt piespriests, palielināšanas vai pat lai izvairītos no soda uzlikšanas. Līdz ar to šie akti esot līdzīgi informācijas pieprasījumiem, kas tiek sagatavoti saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 18. panta 3. punktu, kas ir norma, kurā ir skaidri

paredzēta šādu pasākumu apstrīdamība. Treškārt, šie apstrīdētie akti esot nelabvēlīgi ietekmējuši prasītāju iespēju aizstāvēt sevi ar konkurenci saistītajos izmeklēšanos procesos citās tiesās. Visbeidzot, ceturtkārt, lēmums pārkopēt vairākas datnes un cieto disku no C k-ga datora esot radījis tiesiskas sekas, jo šajos datu nesējos bija personīga rakstura dati, tādi kā e-pasta vēstules, adreses u.c., ko aizsargā tiesības uz privāto dzīvi un sarakstes noslēpums.

119 Vispirms ir jānorāda, ka apstrīdētie akti ir starppasākumi, kuru vienīgais mērķis ir palīdzēt Komisijai sagatavoties galīgā lēmuma pieņemšanai saskaņā ar EKL 81. panta 1. punktu. Saskaņā ar šiem aktiem Komisija ir pārkopējusi noteiktas datnes, kas tika atrastas pārbaudes gaitā, un saņēmusi paskaidrojumus par konkrētiem dokumentiem, kas tikuši atrasti tās pašas pārbaudes gaitā, lai pārbaudītu faktiskās un tiesiskās situācijas, attiecībā uz ko tās rīcībā jau bija zināma informācija, proti, iespējamās aizliegtās vienošanās, pastāvēšanu un tās tvērumu nolūkā nepieciešamības gadījumā sagatavot galīgo lēmumu par šo situāciju.

120 Turklāt no Regulas Nr. 1/2003 20. panta 2. punkta c) un e) apakšpunkta izriet, ka gan jebkādu uzņēmējdarbības dokumentu kopiju vai izvilkumu ņemšana jebkādā veidā neatkarīgi no to nesēja no uzņēmuma, uz kuru attiecas pārbaude, kas ir noteikta saskaņā ar šīs pašas regulas 20. panta 4. punktu, gan paskaidrojumu pieprasīšana šī uzņēmuma darbiniekiem vai pārstāvjiem par dokumentiem, kas attiecas uz šīs pārbaudes priekšmetu un mērķi, ir lēmuma, ar ko tiek noteikts veikt pārbaudi, izpildes pasākumi. Pašā lēmumā par pārbaudi ir paredzēts, ka *Nexans France* bija pienākums ļaut inspektoriem kopēt tās uzņēmējdarbības dokumentus, kā arī uz vietas sniegt tiem "paskaidrojumus par [..] pārbaudes priekšmetu un mērķi" (skat. šā sprieduma 3. punktu).

121 Kā pareizi norāda Komisija, jebkāda pārbaude, kas ir noteikta saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 20. panta 4. punktu, ietver dokumentu atlasīšanu izskatīšanas un, nepieciešamības gadījumā, kopēšanas mērķiem, kā arī jautājumu, kas ir uzdodami attiecīgo uzņēmumu darbiniekiem vai pārstāvjiem saistībā ar pārbaudes priekšmetu un mērķi, atlasīšanu. Taču tieši saskaņā ar lēmumu, ar ko tiek paredzēts veikt pārbaudi, nevis saskaņā ar kādu citu atsevišķu, pārbaudes gaitā pieņemtu aktu šiem uzņēmumiem ir pienākums ļaut Komisijai kopēt attiecīgos dokumentus un ļaut saviem darbiniekiem un pārstāvjiem sniegt pieprasītos paskaidrojumus.

122 Regulas Nr. 1/2003 18. panta 3. punkta un 20. panta 2. punkta c) un e) apakšpunkta salīdzinājums tāpat ļauj secināt, ka pārbaudes laikā veiktā dokumentu kopēšana un paskaidrojumu pieprasīšana ir lēmumu, ar ko tiek paredzēts veikt pārbaudi, izpildes pasākumi.

123 Proti, pirmkārt, Regulas Nr. 1/2003 18. panta 3. punktā ir noteikts, ka par uzņēmumiem saskaņā ar šo tiesību normu adresētajiem informācijas pieprasījumiem var iesniegt autonomu prasību. Savukārt Regulā Nr. 1/2003 nekas nav norādīts attiecībā uz pārbaudes gaitā pieprasītajiem paskaidrojumiem un dokumentu kopēšanu šīs pārbaudes laikā.

124 Otrkārt, no Regulas Nr. 1/2003 18. panta 1. un 3. punkta izriet, ka atbilstoši šīm tiesību normām Komisija var pieprasīt uzņēmumiem vai uzņēmumu apvienībām sniegt visu vajadzīgo informāciju. Savukārt saskaņā ar minētās regulas 20. panta 2. punkta e) apakšpunktu Komisija drīkst prasīt tikai paskaidrojumus par faktiem vai dokumentiem, kas attiecas uz pārbaudes priekšmetu un mērķi.

125 Līdz ar to ir secināms, ka katra dokumenta kopēšana un katra jautājuma uzdošana pārbaudes laikā nevar tikt uzskatītas par aktiem, kas būtu atdalāmi no lēmuma, ar kuru tiek paredzēts veikt pārbaudi, bet tās ir uzskatāmas par šā lēmuma izpildes pasākumiem.

126 Visbeidzot ir jāuzsver, kā arī norāda Komisija, ka tā nevarētu sodīt prasītājas par to, ka tās atteiktos ļaut tai kopēt attiecīgos dokumentus un sniegt pilnīgas atbildes uz C k-gam uzdotajiem inspektoru jautājumiem, nepieņemot lēmumu saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 23. panta 1. punkta c) un d) apakšpunktu. Par šo lēmumu, kas ir nošķirams no lēmuma par pārbaudi, kā arī no galīgā lēmuma, kas tiek pieņemts saskaņā ar EKL 81. panta 1. punktu, varētu iesniegt prasību, kuras izskatīšanas

ietvaros Vispārējai tiesai būtu jāpārbauda, vai Komisijas veiktā attiecīgo dokumentu kopēšana, kā arī tās pieprasīto paskaidrojumu saņemšana, piemērojot apstrīdētos aktus, ir ietekmējusi prasītāju pamattiesības uz privāto dzīvi un aizstāvību, kā prasītājas to apgalvo.

127 Lai pamatotu tēzi, ka apstrīdētie akti rada saistošas tiesiskas sekas, kas varētu ietekmēt to intereses, būtiski mainot to tiesisko stāvokli, un ka, pakārtoti, ar pašiem šiem aktiem tiek pilnībā pabeigta īpaša procedūra, kas atšķiras no tās, kurai jāļauj Komisijai pieņemt lēmumu pēc būtības šā sprieduma 116. punktā minētās judikatūras izpratnē, prasītājas atsaucas uz Tiesas 1982. gada 18. maija spriedumu lietā 155/79 *AM & S Europe*/Komisija (*Recueil*, 1575. lpp.) un Vispārējās tiesas 2007. gada 17. septembra spriedumu apvienotajās lietās T-125/03 un T-253/03 *Akzo Nobel Chemicals* un *Akcros Chemicals*/Komisija (Krājums, II-3523. lpp.).

128 Šajā sakarā ir jāatzīmē, ka lietās, kurās ir pieņemti iepriekšējā punktā minētie spriedumi, prasītāji norādīja Komisijai, ka uz dažiem dokumentiem, ko tā prasītājiem bija pieprasījusi uzrādīt pārbaudes, kas tika noteikta saskaņā ar Padomes 1962. gada 6. februāra Regulu Nr. 17, Pirmo regulu par [EKL 81.] un [EKL 82.] panta īstenošanu (OV 1962, 13, 204. lpp.), gaitā vai tās rezultātā, attiecas advokātu un klientu saziņas konfidencialitātes aizsardzība. Tieši šajā kontekstā tiesa uzskatīja, ka lēmums, ar ko Komisija noraidīja attiecīgo dokumentu aizsardzības lūgumu, iesaistītajiem uzņēmumiem radīja tiesiskas sekas, jo ar to tika atteikts piemērot Kopienu tiesībās paredzēto aizsardzību un tas bija gala lēmums, kurš bija neatkarīgs no galīgā lēmuma, ar kuru konstatē konkurences tiesību normu pārkāpumu (iepriekš 127. punktā minētais spriedums apvienotajās lietās *Akzo Nobel Chemicals* un *Akcros Chemicals*/Komisija, 46. punkts; šajā ziņā skat. arī iepriekš 127. punktā minēto spriedumu lietā *AM & S Europe*/Komisija, 27. un 29.–32. punkts).

129 Taču apstrīdēto aktu pieņemšanas laikā prasītājas nav norādījušas, ka uz dokumentiem, ko pārkopējusi Komisija, vai informāciju, ko tā ieguvusi ar šiem aktiem, attiektos Savienības tiesībās paredzētā aizsardzība, kas būtu līdzīga advokātu un klientu saziņas konfidencialitātes aizsardzībai. Tātad tad, kad Komisija nolēma kopēt šos dokumentus un pieprasīt prasītājām sniegt šo informāciju, tā nav pieņēmusi lēmumu atteikt prasītājām šādu aizsardzību.

130 Proti, saistībā ar pārbaudes laikā nokopētajiem dokumentiem ir jāatgādina, ka prasītājas ir saglabājušas dokumentu oriģinālus vai nu papīra, vai elektroniskā formātā, līdz ar ko tās pārzina šo dokumentu raksturu un saturu. Neraugoties uz to, prasītājas nav identificējušas konkrētus dokumentus vai dokumentu daļas, uz ko būtu attiecināma Savienības tiesībās paredzētā aizsardzība. Prasītājas vienīgi apgalvo, ka Komisijai nebija tiesību kopēt šos dokumentus, lai pēc tam tos izskatītu savās biroja telpās. Prasītājas uzskata, ka dokumenti bija jāizskata *Nexans France* telpās un ka Komisija drīkstēja kopēt tikai tos dokumentus, kuriem bija nozīme saistībā ar izmeklēšanu. Līdz ar to ir konstatējams, ka prasītājas Komisijai pārmet nevis to, ka tā ir skatījusi vai kopējusi konkrētus aizsargātos dokumentus, bet gan to, ka Komisija šos dokumentus ir izskatījusi savās biroja telpās Briselē, nevis *Nexans France* telpās, kā arī to, ka šos dokumentus tā ir glabājusi līdz izskatīšanas brīdim.

131 Runājot par pārbaudes laikā C k-gam uzdotajiem jautājumiem, no lietas materiāliem izriet, ka prasītājas, ar kurām kopā atradās to advokāti, neizrādīja nekādu pretestību tam, lai Komisija iegūtu pieprasīto informāciju. Tātad, uzdodot šos jautājumus, Komisija nevarēja pieņemt lēmumu, kas liegtu prasītājām kādu Savienības tiesībās paredzēto aizsardzību.

132 No iepriekš minētā izriet, ka apstrīdētie akti nevar tikt uzskatīti par apstrīdamiem tiesību aktiem. Šo aktu tiesiskumu – papildus iespējai celt prasību atcelt lēmumu par šā sprieduma 126. punktā minētā soda uzlikšanu – var pārbaudīt, attiecīgā gadījumā iesniedzot prasību par galīgo lēmumu, ko pieņem Komisija saskaņā ar EKL 81. panta 1. punktu. Proti, pārbaude tiesā par apstākļiem, kādos tika veikta pārbaude, atbilst prasībai atcelt tiesību aktu, kuru attiecīgā gadījumā ceļ par galīgo lēmumu, ko Komisija pieņēmusi saskaņā ar minēto tiesību normu (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas 1999. gada

20. aprīļa spriedumu apvienotajās lietās no T-305/94 līdz T-307/94, no T-313/94 līdz T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 un T-335/94 *Limburgse Vinyl Maatschappij* u.c./Komisija, *Recueil*, II-931. lpp., 413. un 414. punkts).

133 Turklāt, ja prasītājas uzskata, ka akti, ar kuriem Komisija ir kopējusi vairākas datnes un cieto disku no C k-ga datora, lai tos vēlāk izskatītu savos birojos, un pieprasījusi viņam sniegt paskaidrojumus par pārbaudes laikā atrastajiem dokumentiem, ir prettiesiski un ka tie ir radījuši prasītājām kaitējumu, kas būtu pamats Savienības atbildībai, tās var celt pret Komisiju prasību par ārpuslīgumisko atbildību. Šāda prasība nepieder pie Savienības tiesību aktu, kam ir saistošas tiesiskas sekas, kuras var skart prasītāja intereses, spēkā esamības kontroles sistēmas, bet tā ir iespējama tad, ja persona ir cietusi zaudējumus iestādes nelikumīgas rīcības dēļ (šajā ziņā skat. Tiesas 2006. gada 12. septembra spriedumu lietā C-131/03 P *Reynolds Tobacco* u.c./Komisija, Krājums, I-7795. lpp., 82. un 83. punkts).

134 Līdz ar to prasības atcelt apstrīdētos aktus ir atzīstamas par nepieņemamām.

3. *Par ceturto līdz septīto prasījumu*

135 Kā norāda pašas prasītājas savā ceturtajā līdz septītajā prasījumā, tās lūdz Vispārējo tiesu lemt par iespējamām lēmuma par pārbaudi un apstrīdēto aktu atcelšanas sekām.

136 Līdz ar to, kā norāda Komisija, prasītājas vēlas iegūt no Vispārējās tiesas paziņojumu par iespējama atcelšanas sprieduma sekām, kas vienlaikus būtu rīkojums Komisijai attiecībā uz sprieduma izpildi. Tomēr, tā kā, veicot tiesiskuma pārbaudi saskaņā ar EKL 230. pantu, Vispārējās tiesas kompetencē nav pieņemt deklaratīvus nolēmumus (šajā ziņā skat. Tiesas 2003. gada 9. decembra rīkojumu lietā C-224/03 Itālija/Komisija, *Recueil*, I-14751. lpp., 20.–22. punkts) vai rīkojumus, pat ja tie attiecas uz tās spriedumu izpildes kārtību (Tiesas 1995. gada 26. oktobra rīkojums apvienotajās lietās C-199/94 P un C-200/94 P *Pevasa* un *Inpesca*/Komisija, *Recueil*, I-3709. lpp., 24. punkts), prasītājas prasība ir jāuzskata par acīmredzami nepieņemamu (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas 2009. gada 4. februāra spriedumu lietā T-145/06 *Omya*/Komisija, Krājums, II-145. lpp., 23. punkts).

137 No visa iepriekš minētā izriet, ka lēmums par pārbaudi ir jāatceļ tiktāl, ciktāl tas attiecas uz elektrokabeļiem, kas nav jūras zemūdens vai pazemes augstsprieguma elektrokabeļi, un ar tiem saistīto aprīkojumu. Prasība tās pārējā daļā ir noraidāma.

Par tiesāšanās izdevumiem

138 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 3. punkta pirmajai daļai, ja abiem lietas dalībniekiem spriedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs vai ja pastāv izņēmuma apstākļi, Vispārējā tiesa var nolemt, ka tiesāšanās izdevumi ir jāsadala vai ka lietas dalībnieki sedz savus tiesāšanās izdevumus paši.

139 Tā kā prasītājām spriedums ir galvenokārt nelabvēlīgs, ir jānolemj, ka prasītājas sedz savus tiesāšanās izdevumus, kā arī atlīdzina pusi Komisijas tiesāšanās izdevumu.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta)

nospriež:

1) atcelt Komisijas 2009. gada 9. janvāra Lēmumu C (2009) 92/1, ar ko *Nexans SA* un visiem tās tiešā un netiešā kontrolē esošajiem uzņēmumiem, tostarp *Nexans France SAS*, liek pakļauties pārbaudei atbilstoši Padomes 2002. gada 16. decembra Regulas Nr. 1/2003 par to

konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti [EKL] 81. un 82. pantā, 20. panta 4. punktam, ciktāl tas attiecas uz elektrokabeļiem, kas nav jūras zemūdens un pazemes augstsprieguma elektrokabeļi, un ar tiem saistīto aprīkojumu;

2) pārējā daļā prasību noraidīt;

3) *Nexans* un *Nexans France* sedz savus tiesāšanās izdevumus, kā arī atlīdzina pusi Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumu;

4) Eiropas Komisija sedz pusi savu tiesāšanās izdevumu.

Trišo Martinša Ribeiru Kanninens

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2012. gada 14. novembrī.

[Paraksti]

Satura rādītājs

Tiesvedības rašanās fakti 2

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi 4

Juridiskais pamatojums 6

1. Par prasību atcelt lēmumu par pārbaudi 6

Par pirmo daļu, kas ir par preču, uz ko attiecas lēmums par pārbaudi, pārāk plašu un nenoteiktu klāstu 6

Ievada apsvērumi 7

Par pirmo iebildumu – par lēmuma par pārbaudi precizitātes trūkumu attiecībā uz attiecīgo preču loka noteikšanu 8

Par otro iebildumu – par to, ka Komisijas rīcībā bija pietiekami nopietni netieši pierādījumi, kas būtu pamats aizdomām par prasītāju izdarīto konkurences tiesību normu pārkāpumu, tikai jūras zemūdens augstsprieguma elektrokabeļu sektorā 10

Par otro pamata daļu – lēmuma par pārbaudi pārāk plašu ģeogrāfisko tvērumu 14

2. Par prasībām atcelt apstrīdētos aktus 15

Par pieņemamību 15

Par replikas pielikumā ietvertā juridiskā atzinuma pieņemamību 15

– Par pirmo iebildi par nepieņemamību – 2007. gada 5. jūlija Norādījumu Vispārējās tiesas sekretāram 5. panta 3. un 7. punkta pārkāpumu 15

– Par otro iebildi par nepieņemamību, saskaņā ar kuru apstrīdētais atzinums neapstiprina argumentus, kas ir skaidri norādīti replikā, un ietver paskaidrojumus, kas replikā nav atkārtoti 16

Par prasību atcelt apstrīdētos aktus pieņemamību 17

3. Par ceturto līdz septīto prasījumu 20

Par tiesāšanās izdevumiem 20